

σοῦκα Μάν. Ἀρμυθᾶζω τζιρᾶ (φουρνισμένα ἀπίδια) Χαλδ.
 Ἀρμαθᾶζω μαργαριτάρᾶ Κοτύωρ. Ἐρμαθᾶσα τὰ φασούλᾶ
 (ἀρμαθιασα κτλ.) Ὁφ. Τραπ. Ρομαθιάζει φλουράκια Σκοπ.
 Ρομαθιάζου τὸν καπνὸ Σουφλ. || Φρ. Εἶναι κόκκαλα ἀρμα-
 θιασμένα (ἐπὶ τοῦ κατίσχνου) Ἡπ. Μοῦ τ' ἀρμαθιάσε ὅλα
 (μοῦ τὰ φόρτωσε ὅλα, ἀφῆκε τὴν φροντίδα ὅλων εἰς ἐμέ)
 Πελοπν. (Αἰγιάλ.) || Παροιμ. Δὲν ἀρμαθιάζονται τὰ ψωμιά σὰν
 τὰ σῦκα (πρὸς ἀνόητον τὰ ἀδύνατα ἐπιδιώκοντα) Πελοπν.
 (Λακων.) || Ἄσμ.

... Καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει,
 ἀρμαθιάζε ξαρμαθιάζε ἐννῆς ἀρμαθοῦλλες κάνει,
 τοιοῖ πέντε βάνει 'ς τὸ λαιμό, τοιοῖ τέσσερεις 'ς τὸ χέρι
 Βιθυν.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες πύργος θεμελιωμένος
 κι ἀπάνου κόρη κάθονταν καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει
 ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 748.

Ἐνα ἔνα παίρν' ὁ Χάρως κ' ὅστερα τοὺς ἀρμαθιάζει
 Ρόδ. Συνών. ἀραδιάζω Α 2, *ἀρμαθουλλιάζω 1.

β) Βάλλω κατὰ σειράν, τοποθετῶ κατὰ τάξιν Θράκ.
 (Μυριόφ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.)
 κ.ά.: Ροδαθιάζω τοῖς κεραμίδες Μυριόφ. Ροδαθιάστηκαν
 ἑκατὸ ἄνθρωποι ἐκεῖ αὐτόθι. Ἀρμαθιάζονται τὰ κρούσταλλα
 (παρατάσσονται κατὰ γραμμὴν οἱ παγοκρύσταλλοι τῶν
 στεγῶν) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Οἱ νῆες ἀρμαθιαστήκα γ' ἐστέσα
 ἀὸ χορὸ Κρήτ. || Φρ. Ἀντρειωμένος ἔρχεται, ροῦπες ἀρμα-
 θιαστήτε (εἰρων. ἐπὶ τοῦ κομπάζοντος ὅτι εἶναι γενναῖος.
 ροῦπες = δρύνες) Θράκ. || Ἄσμ.

Οἱ φτεῖρες ἐρμαθᾶγονταν κ' ἐπ' ἔγ' ἄν' ὅσ' σου Σουρβόγλου
 (οἱ ψεῖρες ἀρμαθιάζοντο καὶ ἐπ' ἔγ' ἄν' εἰς τοῦ Σουρ-
 βόγλου. Σκωπτικὸν ἄσμ.) Τραπ. — Ποίημ.

Εἶν' ἀγριογίδα ποῦ περνοῦν γοργὰ κι ἀρμαθιασμένα,
 μπροστὰ μπροστὰ πάει τὸ τραγὶ ὅπ' ὁδηγᾷ καὶ σέρνει
 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,95. Συνών. ἀραδιάζω Α 1. γ)
 Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ πράγματα καὶ κάμνω δέμα, δεματιάζω
 Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά.: Πάω ν' ἀρμαθιάσω τὰ ξύλα
 νὰ τὰ κάμω τρακᾶ (φορτίον) Δημητσάν. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ.
 ὁρμαθιάζω, γίνομαι ὥριμος, ὥριμάζω (διὰ τὴν σημ. ταύτην
 ἰδ. ἀρμαθός 2) Κρήτ.

ἀρμαθιασμα τό, πολλαχ. ἀρμαθᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.)
 ἀρμαθᾶγμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρμοθᾶγμαν Πόντ.
 (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

Ὁ συνειρμὸς πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς ὁρμαθόν.

ἀρμαθιαστὰ ἐπίθ. ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 97.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμαθιαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὡς ὁρμαθός. «Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐπῆρε τὴν γυναῖκα
 του τὴν Δελχαρὼ καὶ τὰ παιδιὰ του, ἐκ τῶν ὁποίων δύο
 ἐκράτει αὐτὸς ἀρμαθιαστὰ ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα, τρίτον ἔφε-
 ρεν ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐν πενταμηνίτικον βρέφος ἐβύζαι-
 νεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ γυνὴ του».

ἀρμαθιαστός ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

Ὁ εἰς ὁρμαθὸν συνειρμένος, ἀρμαθιασμένος ἔνθ' ἄν.:
 Ἄσμ.

Οὐλοῦς τοιοῖ πρώτους τῷ Σφακιῷ δεμένους νὰ μοῦ φέρης,
 νὰ μοῦ τοιοῖ πιάσης ζωδανούς, κι ἄν' ἐνα μὴ σκοτώσης,
 δισταγῶνα κι ἀρμαθιαστοὺς ἐπὰ νὰ το' ἀποσώσης
 Κρήτ. Συνών. ἀρμαθίος 1.

ἀρμαθιαστός ἐπίθ. Σίφν. κ.ά. ἀρμαθᾶστος Πόντ.
 (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμαθιαστός. Περὶ τῆς στερητικῆς

σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἐξ αἰτίας τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου
 ἰδ. ἀ - στερητ. 2α.

Ὁ μὴ συνειρμένος εἰς ὁρμαθόν, ὁ μὴ ἀρμαθιασμέ-
 νος: Τὰ φασούλᾶ ἀρμαθᾶστα εἶναι Τραπ.

ἀρμαθίος ἐπίθ. Εὔβ. (Κονίστρ.) ἀρμαθίος Εὔβ.
 (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

1) Ὁ συνειρμένος εἰς ὁρμαθόν, ἀρμαθιασμένος
 ἔνθ' ἄν.: Σῦκα ἀρμαθία ἡ ἀπλῶς ἀρμαθία (εἶδος μικρῶν
 σῦκων εὐθετομένων εἰς ὁρμαθοῦς) Κονίστρ. Συνών.
 ἀρμαθιαστός. 2) Ὁ παράγων καρπὸν δυνάμενον νὰ
 εὐθετηθῇ εἰς ὁρμαθοῦς, ἐπὶ συκῆς Εὔβ. (Κονίστρ.): Ἀρ-
 μαθία σουτσά. Συνών. ἀρμαθερός 2.

ἀρμαθόδεμα τό, Λεξ. Δημητρ. ἀρμαθόδιμα Στερελλ.
 (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρμαθία καὶ δέμα.

Δέμα ἐξ ὁρμαθῶν φύλλων καπνοῦ.

*ἀρμαθόπουλλον τό, ἀρμοθόπον Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρμαθία διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
 ταλ. - πούλλον.

Μικρὸς ὁρμαθός: Ἐναν ἀρμοθόπον τζιρᾶ (ἀπεξηραμ-
 μένα ἀγλάδια). Συνών. ἀρμαθοῦλλα.

ἀρμαθός ὁ, ὁρμαθός Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀρμαθός
 Ἰκαρ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ὁρμαθός.

1) Ὁρμαθός συνήθως σῦκων Ἀντικύθ. Ἰκαρ. Ρόδ.
 Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμαθία 1. 2) Τὸ πολὺ
 ὠριμον σῦκον (κατ' ἐπέκτασιν σημασιολογικὴν, τὸ τοσοῦ-
 τον δηλ. ὠριμον, ὥστε νὰ εἶναι πλέον κατάλληλον ν' ἀρμα-
 θιασθῇ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,139) Κρήτ.

ἀρμαθοσσυκᾶ ἡ, Πελοπν. (Λογγ.) ἀρμαθοσ'κᾶ Πε-
 λοπν. (Κόκκιν. Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρμαθία καὶ συκᾶ.

Συκὴ παράγουσα σῦκα στρογγυλὰ καὶ πράσινα.

ἀρμαθόσυκο τό, Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Χατζ.)
 ἀρμαθόσυκο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρμαθία καὶ σύκο.

Τὸ εἰς ὁρμαθὸν συνειρμένον σῦκον.

ἀρμαθοῦλλα ἡ, Βιθυν. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρμαθία ἡ ἀρμαθία διὰ τῆς πα-
 ραγωγικῆς καταλ. - οῦλλα.

Μικρὸς ὁρμαθός ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες πύργος θεμελιωμένος,
 νὰ κόρη μέσα κάθονταν καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει,
 ἀρμαθιάζε ξαρμαθιάζε ἐννῆς ἀρμαθοῦλλες φκειάνει,
 τοῖς πέντε βάζει 'ς τὸ λαιμό, τοῖς τέσσερεις 'ς τὰ χέρια
 Τζουμέρκ. Συνών. *ἀρμαθόπουλλον.

*ἀρμαθουλλιά ἡ, ἀρμαθελλιά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀρμαθοῦλλι < ἀρμαθός.

Ὁρμαθός: Μιὰ ἀρμαθελλιά κρομμύδια. Ἡκαμε 'κεῖνος
 ὅλα τὰ κοντάλια μιὰ ἀρμαθελλιά καὶ τὰ πῆρε. Συνών. ἰδ.
 ἐν λ. ἀρμαθία 1.

*ἀρμαθουλλιάζω, ὁρμαθουλλιάζω Κρήτ. ἀρμα-
 θελλιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀρμαθοῦλλιᾶ.

1) Συνάπτω πολλὰ πράγματα εἰς ἓνα ὁρμαθόν. Συνών.
 ἀραδιάζω Α 2, ἀρμαθιάζω 1. β) Μέσ. συσσωρεύω
 τι πρὸς ἑαυτόν: Ἡπιασε καὶ τ' ἀρμαθελλιάστηκε ὅλα τὰ

συνούλια καὶ δὲν ἤφηκε 'ς τὸ ἄλλους νὰ φάνε πρᾶμα. *Ολα τὰ κυδῶνια τ' ἀρμαθελιάστηκε καὶ τὰ πήρε. 2) Γίνομαι πρὸς ὠριμος ἐπὶ σύκων καταλλήλων πλέον ν' ἀρμαθιασθῶν (περὶ τῆς σημασιολογικῆς ἐξελιξεως ἰδ. ἀρμαθός 2): *Ἀρμαθουλιάσα δὲ σῦκα. *Ἀρμαθουλιασμένα σῦκα.

ἀρμαῖα ἢ, Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) *Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Βελβ. Θεσσαλον. Καταφύγ. Κοζ. Μελέν. Σιάτ. Σισάν.) Πελοπν. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Αρτοτ. Δωρ.) ἀρμαῖα Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλμαῖα = ἄλμη. Κράμβη ὑφισταμένη ζύμωσιν ἐν ἄλμῃ καὶ προσλαμβάνουσα γεῦσιν ὑπόξιον ἐνθ' ἄν.: *Ἡ ἀρμαῖα μας ἐγινε ξινή Κοζ. *Αρμαῖα σὰν φλουρί (τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα ἐγινε κίτρινον, σημειῖον ὅτι ἐγινε καλή) Σαρεκκλ. Βρομᾶ σὰν ἀρμαῖα (ἐπὶ πράγματος ἀποπνέοντος δυσσομίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἐώλου καὶ ἀποσυντεθειμένης ἀρμαῖας) αὐτόθ. Συνών. ἀρμολάχανο, ἀρμυρολάχανο, λαχαναρμαῖα.

ἀρμαῖοζούμι τό, ἀμάρτ. ἀρμαῖοζούμ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαῖα καὶ ζουμί. Ὁ ζωμός τῆς ἀρμαῖας, τῆς ἐν ἄλμῃ ὑφισταμένης ζύμωσιν κράμβης, ἔχων γεῦσιν ὑπόξιον: *Ἐχουμ' ἓνα ἀρμαῖοζούμ', φλουρί πᾶ! (δηλ. ἔχον χρῶμα κίτρινον, σημειῖον καλῆς ποιότητος). Συνών. ἀρμολόζουμι, ἀρμολόζωμος.

ἀρμαῖοκάδος ὁ, ἀμάρτ. ἀρμαῖοκάδος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαῖα καὶ κάδος. Σῦλινος κάδος περιέχων ἀρμαῖαν: Ὁ ἀρμαῖοκάδος μας παίρνει εἴκοσι λάχανα.

ἀρμακάδι τό, ἀμάρτ. ἀρμακάδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀρμακάδες πληθ. τοῦ οὐσ. ἀρμακάς.

Σωρός λίθων ἐν ἀγρῷ.

ἀρμακάς ὁ, Εὐβ. *Ηπ. Θεσσ. Θράκ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Αἰγιάλ. *Ανδρίτσ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Αράχ. Καλοσκοπ.) κ.ά. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 51 — Λεξ. Αἰν. ἀρμακας Θεσσ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμακα Τσακων. ἀρμακά Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἔρμαξ. Διὰ τὸν καταβιβασμὸν τοῦ τόνου διὰ τὰ πολλὰ εἰς -ας πβ. καὶ τὸ ὁμοιον χόχλακας-χοχλακάς. Περὶ τῆς λ. ἰδ. καὶ Κ*Αμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 104.

1) Σωρός λίθων σχηματιζόμενος ἐκ τῶν ἐξαγομένων κατὰ τὴν καλλιέργειαν ἀγρῶν καὶ γενικώτερον πᾶς σωρός λίθων, ἐτι δὲ καὶ ξύλων κττ. Εὐβ. *Ηπ. Θεσσ. Θράκ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Αἰγιάλ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Αράχ. Καλοσκοπ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν.: *Ἐκοιμώτανε ἀπάνου τὸν ἀρμακά Σουδεν. Σὰ θέλ'ς πέτρις, πᾶρι ἀπ' τοὺν ἀρμακά Σκόπ. Τὰ *καμα ἀρμακά τὰ ξύλα - τὰ σκουτῖα κττ. Σουδεν. Γιά τ'ρα ἔναν ἀρμακά ξύλα ποῦ ἔχει! (γιά τ'ρα = γιά τήρα) Καλάβρυτ. Αὐτὴ ἢ ἰκκλησιὰ εἶνι τῶρα ἀρμακάς, λ'θάρια κι τίπουτα ἄλλου (μετεβλήθη εἰς σωρὸν ἐρειπίων) Αἰτωλ. Γριμιστήκι κι γινῆκι ἀρμακάς (ἐκρημνίσθη καὶ ἐγινε σωρός λίθων) Σάμ. || Φρ. Τὰ μάζεψε ὅλα ἀρμακά (τὰ συνέσωρευσεν ὅλα) Αἰγιάλ. Συνών. τρόχαλος. β) Τοῖχος ἄνευ συνδετικῆς ὕλης χρησιμεύων συνήθως ὡς ἀνάλημμα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χωμάτων κατωφερούς ἀγροῦ Μέγαρ. Τσακων. κ.ά. Συνών. αἶμασιὰ 1, ἀρμάκι 1,

πεξούλλα. γ) Ξερότοιχος χρησιμεύων ὡς διαχώρισμα ἀγροτικῶν κτημάτων Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. δ) Αὐλαξ χωρίζουσα ἀγρούς (ἐπειδὴ καὶ ἡ αὐλαξ χρησιμεύει πολλάκις ὡς σύνορον τῶν ἀγρῶν, διὰ τοῦτο ἐγινεν ἡ σημασιολογικὴ ἐπέκτασις Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ε) Κοίτη αὐλακος ἢ ρύακος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 2) Ἀγρός ἢ οἰονδήποτε ἄλλο ἀγροτικὸν κτῆμα περιορισμένον διὰ τοίχου Πελοπν. (Λακων. Μάν.) 3) Βραχῶδης κορυφὴ λόφου ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: *Ἡμουνα φτιασμένος κατὰνακρα 'ς τὸν κρεμὸ ἀπάνου σ' ἓναν ἀρμακά... κ' ἐγὼ γκρεμίσθηκα κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ἀρμακά. 4) Τόπος ἐνθα συσσωρεύονται λίθοι Σκόπ. κ.ά.: *Ἀρμακά τοὺν ἔκαμεις τοὺν ἱλαιῶνα μ' κι ρίχ'ς τ'ς πέτρις Σκόπ. 5) Τὸ ξύλινον σύμπλεγμα τῆς στέγης οἰκίας τὸ ὑποβαστάζον τὰ κεραμίδια ἢ πλάκας αὐτῆς Πελοπν. (*Ανδρίτσ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Ἀρμακας *Ἰμβρ. *Ἀρμακάς Πελοπν. (Πάτρ.) Σῦρ. *Ἀρμακάδες Θράκ. *Ἀρμακάδεις Στερελλ. (Εὐρυταν.) *Ἀρμακα ἢ, Πελοπν. (Γύθ.)

Πβ. ἀρμάκι, ἀρμακιά.

ἀρμάκι τό, Κεφαλλ. Κρήτ. (Σφακ.) Πελοπν. (Καλάμ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμακάς ἢ ἐξ ἀμάρτ. μεταγν. οὐσ. ἔρμακίον ὑποκορ. τοῦ ἔρμαξ.

1) Τοῖχος ἄνευ πηλοῦ χρησιμεύων ὡς ἀνάλημμα πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ χώματος κατωφερούς ἀγροῦ Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμακάς 1 β. 2) Τὸ διὰ σειρᾶς λίθων ἢ ὑψωμένου χώματος σύνορον ἀγροτικῶν κτημάτων Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάμ. Λακων. Μεσσ.) β) Τοῖχος ἢ φράκτης ἀγροτικοῦ κτήματος Πελοπν. (Λακων. Μάν.) 3) Μικρὸν ὕψωμα γῆς Κρήτ. (Σφακ.) 4) Μικρὸς ἀγρός ἢ λωρὶς ἀγροῦ Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γύθ. Καλάμ.), κατὰ δὲ πληθ. *Ἀρμάκια Σῦμ.

Πβ. ἀρμακάς, ἀρμακιά.

ἀρμακιά ἢ, Κεφαλλ. ἀρμακία Πελοπν. (Λακων.) ἀρματιά Καλαβρ. (Μπόβ.) *ρματιά Καλαβρ. (Καρδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἔρμακιά. Ὁ τύπ. ἀρμακία καὶ παρ' *Ησυχ.

Τοῖχος ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ ἐνθ' ἄν.: Ὁ *σπρόφακο ἐσέβη ὅσον 'ς τὴν ἀρματιά (ἢ σαύρα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ξερότοιχον) Μπόβ.

ἀρμακιάζω ἀμάρτ. ἀρμακιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάκι ἢ ἀρμακιά.

Κατεδαφίζω τοῖχον καὶ μεταβάλλω αὐτὸν εἰς σωρὸν λίθων.

ἀρμακόβουλα τά, ἀμάρτ. ἀρμακόβουλα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμακάς καὶ βόλι ἢ βόλος.

Τὰ ἀποβαλλόμενα διὰ κοσκινίσματος σκύβαλα τοῦ σίτου (ἢ λ. θὰ ἐσήμανε κατ' ἀρχὰς μόνον τὰ μικρὰ χαλικάκια τὰ ἀποχωριζόμενα τοῦ σίτου καὶ ἀκολούθως ἐδήλωσε κατ' ἐπέκτασιν ὅλα τὰ σκύβαλα).

ἀρμακούλλα ἢ, Πελοπν. (Λακων.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμακάς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐλλά.

Μικρὸν ἀγροτικὸν κτῆμα περιτειχισμένον διὰ ξεροτοίχου. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γύθ.)

ἀρμακῶνω Πελοπν. (Μάν.) ἀρμακῶν-νω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμακιά.

Κατασκευάζω ξερότοιχον.

